

Андрея Илиев

Торбалан

1.

Ник стана от леглото и с усилие се довлече до фотьойла. Шишето с уиски бе на масата. Наля си два пръстта, размисли и напълни чашата до половината. Погледна към хладилника – видя му се много далече.

Мария се завъртя като сита котка в чаршафите и се изправи – гола, бяла и съблазнителна. Премина като бриз през стаята, измъкна чашата от ръката на Ник и я сложи на масата.

– Ей, какво правиш? – жално протестира той.

Тя безцеремонно положи дупето си на краката му.

– Ужас – цъкна той...

– Ужас ли? – учуди се Мария. – Да не си болен?

– Защо да съм болен?

– Половината ден е едва минал, а ти май вече се опъваш...

Разфокусираните очи на Ник вече се събираха към един кафяв кръг на пет-шест сантиметра от носа му.

– Не е това, което си мислиш – поясни той. – Ужасът е от друго.

– Какво?

– Забелязал съм, че всеки път след като седнеш на коленете ми гола, през портфейла ми минава булдозер.

Мария ядосано сложи длани на гърдите си и вдигна брадичка.

– Добре, че ме подсети... Трябва ми кола.

– Кола ли? – хлъцна Ник. – Кола?

– Тичам насам-натам като луда...

– Не!

– Ванчето има кола, Рачето има... Всичките ми приятелки...

– Катя и Валя са ти много добри приятелки, нали?

– Да.

– Е, те нямат коли. Дай пример с тях.

– Ник, ти ме експлоатираш.

– Тъй ли?

– И затова трябва да облекчиш малко живота ми.

– Животът ти е песен.

– Вярно. Тъжна песен.

Ник пресегна за чашата, при което зърното на лявата ѝ гърд влезе в отворената му уста. Мария се дръпна, ама така, че да остърже преди това чак сливиците му. Той се спусна след изтърваното с пламнало лице.

– Ник...

– Ще помисля...

– А, не.

– Добре де.

– Какво добре?

– Можем да си позволим разходи за един велосипед.

– Велосипед ли? – скочи тя.

Ник протегна миролюбиво ръка.

– Чакай де.

– Колело, а? – сложи ръце тя на кръстта.

В този момент звънецът на вратата иззвъня.

2.

Ник скочи в дънките си и бързо мина в приемната. Трескаво оправи косата си и с подпетени обувки отвори вратата.

Отвън стоеше същество, което някога, в зората на своето създаване, е било планирано за жена. За жалост, след пет години следване и двайсет години работа бе такава толкова, колкото е растение стогодишна гредка. С една дума – известната адвокатка Нери Панова.

– Здравейте, господин Шишманов.

Сякаш смачка в ръцете си вестник.

– Заповядайте, госпожице.

Тя влезе смело, защото явно знаеше, че няма мъж на Земята, който да ѝ мисли... Абе да си мисли там нещо за нея. Огледа стаята – не я хареса. Понечи да седне на дивана, но там от край до край се търкаляха разни дреболии на Мария – несесер, тефтер, сутиен... На лицето ѝ се изписа погнуса и само бързите реакции на Ник не ѝ позволиха да се фръцне назад.

– Ето тук... тук седнете.

Тя се разположи предпазливо на предложения фотьойл, очаквайки всеки момент нещо да я захапне. Ник се настани зад бюрото си и я загледа, старайки се да изкара от очите целия си наличен чар. И как – госпожица Нери на крака в кантората ти значеше поне хиляда долара хонорар.

– Няма да крия, господин Шишманов, че вие сте последния детектив, към когото прибягнах за услуга. – Тя замълча ефектно като на пледоария. – Но другите ми отказаха.

Ник кимна съчувствено и разбиращо – не на Нери, а на пачката банкноти, която се кипреше във фотьойла.

– Слушам ви.

– Имам клиентка, която ми е заръчала разследване.

Ник даде да се разбере, че целият е в слух.

– Моята довереница е имала тежко преживяване.

„Ако е грозна като теб – апострофира Ник мислено, – откъде ще дойде хубаво?“

– Преди четири месеца е изчезнало детето ѝ. Може би сте чули...

В този момент вратата към стаята за почивка скръцна и оттам сияеща излезе Мария – за щастие, облечена. Носеше си и химикал. Седна

безцеремонно на дивана или по-точно на сутиена си, взе си тефтера и даде да се разбере, че е готова да записва.

Госпожица Нери само вдигна по-високо брадичката си да не би случайно да оцапа погледа си.

– Това е секретарката ми...

Очите на адвокатката блеснаха презрително.

– Знам – рече с погнуса тя.

– Ще записва.

– Щом може да пише...

Ник понечи да укротява Мария, но тя също бе надушила пачката в зелено и пропусна репликата край ушите си.

– Та за случая писаха по вестниците – продължи адвокатката.

– Рядко чета вестници.

Госпожицата щеше да изтърве едно „лични си“, но преглътна с усилие.

– И по телевизията давах.

– И новини не гледам. Много работа, госпожице. Дори време за моя сериал „Алф“ не ми остава.

– Да – потвърди Мария. – Много поръчки. Ник се съсипва...

– Знам, знам – прекъсна я с досада госпожица Нери. – Значи трябва да ви разкажа.

– Ако може по-подробно.

– За това съм дошла... Та преди четири месеца тя станала свидетел на отвлечането на детето си. Седяла на терасата, а то, петгодишно момче, играело долу в градинката. Тя четяла книга. – Тук госпожицата натърти и за първи път стрелна Мария. – Докато прехвърляла страниците, надникнала долу и видяла някакъв възрастен мъж да натиква Дани в чантата си.

– Дани?

– Синът ѝ се казва така.

– В чанта? – почеса се Ник по главата.

– Точно това казах.

– Голяма чанта значи – заключи Ник. – Продължавайте.

– Докато слезе, мъжът изчезнал.

– Възрастен мъж? И вече изчезнал?

– И следа нямало от него.

– Хм. И после?

– Тя уведомила полицията.

– И?

– Нищо.

– Естествено – кимна разбиращо Ник. – Откуп искаха ли?

– Никой не се е обаждал.

– А такава... бащата?

– Няма баща.

– Ха! Дете има, баща – няма?

– Тя е самотна майка.

Мария се усмихна гадно – абе всички кучки се водят такива...

Госпожица Нери се направи, че не вижда.

– Клиентката ми не се осланяла на полицията...

– Правилно – промърмори Ник.

– ...и тръгнала сама да търси. И успяла да открие мъжа, който отвлякъл детето.

– Открила го? Пребил ли я?

– Не. – Адвокатката замълча. – Опитал се да я натика в чантата си.

– Правилно прецених, че трябва да е била голяма чанта – доволен констатира Ник. – И?

– Клиентката ми е в лудницата.

– Боже мой!

– Говори объркани и странни неща. Ще ви срещна с нея. Детето го няма.

– И какво искате от мен?

– Да откриете този възрастен мъж.

Мария му правеше знаци с очи.

– Хм... Срещу?

– Десет хиляди.

– Лева?

– Долари.

– Приемам!

3.

– Оха! – потри ръце Ник, след като вратата хлопна зад гърба на адвокатката

– Голяма глупост направи – изпухтя Мария.

– Десет бона! Може пък и да ти купя количка.

– Количка ли? – наостри уши Мария. – Количка?

– Едно тико например. На старо.

– Аз в тико? И на старо?

– Мила, в момента кантората не е в блестящо състояние...

– Че тя кога е била в по-добро?

– Я! – сепна се Ник. – Ти да не си сърдита?

– Бясна съм!

– И защо?

– Тико! Боже мой! Аз – в тико!

– По-добре е от тролея.

– Напускам! – тръшна Мария тефтера на пода.

– Защо? – безпомощно отпусна рамене Ник.

– Заради тая въшка – тикото!

И трясна вратата.

– Абе, тая от майтап не разбира – махна с ръка Ник и седна до уискито. – Кола... Да не съм луд!

Тъкмо щеше да отпие, когато вратата се отвори пак с трясък. Мария – още по-бясна, разчорлена и секси.

– Само това ме кефи, че никога няма да вземеш тия пари!

– Ще видим – млясна Ник.

– Никой не е хванал Торбалан! Ама като не гледаш новините по телевизията...

Лууп – вратата пак я скри. Ник преглътна половината чаша, погладди корема си и реши да поработи.

4.

Включи компютъра и влезе в Мрежата. Намери най-клюкарския местен вестник и след няколко минути вече се проклрнаше, задето бе поел тая каша, наречена от журналистите „случаят Торбалан“.

Можеше да се каже, че нещата се бяха развили на два етапа. В първия медиите бяха благоразположени към майката, съчувстваха ѝ и основната нишка в публикациите бе „какво прави полицията, че детето още не е намерено?“. Имаше интервюта с нея, съседи, баба, дядо. Глория Попова бе намахана бизнесдама с няколко кафенета из центъра и хотел на морето. Нормална жена – обичаше скъпите тоалети и яки млади момчета. Припомняха нейни светски истории с футболист, banker и автоджамбазин. Във всичките си изяви тя описваше мистериозния Торбалан – дребен почти като джудже старец със сплъстена бяла коса.

Вторият етап бе изцяло срещу нея. Тя бе налетяла на един клошар, който да се защити, бе нахлузил мръсната си чанта на главата ѝ. Женицата определено бе превъртjала и твърдеше, че чантата била тунел към Рай! И че този Рай не бил това, което хората си мислели – Господ бил дерибей, а малките дечица, които Торбалан крадял, прислужвали на херувими, серафими и други крилати гадове... Оттук нататък животът на Глория Попова и отношението към нея – поне в пресата – се бе завъртjало. След един залп от подигравки полицията започнала разследване срещу нея за изчезването на детето, а след месец я прибрали и в психиатрична клиника. Вестниците започнали да строят хипотези защо е погубила рожбата си. В една публикация дори била наречена госпожица Глория Торбалан.

– Рай... Ангели... – изпъшка Ник. – В какво се забърках пак, мамка му?

И метна останалото в чашата количество алкохол в пресъхналата си уста. Погледна със съжаление чека за хиляда долара от госпожица Нери и реши, че трябва да ѝ го върне.

Бутилката бе почти празна, а като връх на неприятностите, Мария я нямаше. За капак и звънецът на вратата зазвъня на пожар.

Ник се дотътри до коридора и сърдито изръмжа:

– Влизай!

– Ник!

Така радостно и възторжено можеше да вика само един – Коцето.

Тоя Рошльо бе непоправимо болен от оптимизъм. Нахлу като пролетен вятър.

– Как си? Пак нищо не правиш. Сигурно защото Мария я няма...
Абе що не пуснеш малко слънце в тая стая? Къде е Мария?...

Най-хубавото беше, че носеше цяла-целеничка бутилка уиски.

– Значи нещата вървят добре, щом купуваш шотландска ракия – заключи Ник.

Лейтенантът от полицията вече бе бивш лейтенант и настоящ бизнесмен. С парите от случая Тен и главата си трябваше да обезпечи старините на двамата.

– Ами – приземи го Рошльо. – Намерил съм един голям специалист от Гренада, но иска много пари.

– Гренада? – почеса се Ник по врата. – И специалист?

– Голям – убедено се закокорчи той.

Сладур!

– Ами взимай го. Да се качва на влака и да идва.

– Няма влак.

– Че каква е тая държава с големи специалисти, пък без влак?

– Островна.

– Ами да хваща тогава първото кану.

– Иска стотина хиляди долара.

– Абе, ти луд ли си? Нямам!

– Ник...

– Няма Ник! Нямам! Абе, какво сте си плюли в устата – пари, пари!

Мария, ти!

– Тя къде е?

– Торбалан я взе – тросна се Ник.

После се плесна по челото.

– Какво ще кажеш за тая история?

– Коя?

– За тая... Глория Торбалан!

Веднага включи момчето – нали чете вестници.

– Интересен случай.

– Какво интересен, бе. Хаховски случай.

– Не бих казал.

– Тъй ли? И защо?

– Има голяма вероятност всичко, което Глория разказва за стареца и Рая, да е истина.

– Едно към едно?

– Защо не? Само трябва да се сменят някои термини.

– Така... И по-точно?

– Ами да си представим, че теорията за паралелните светове е истина. Едно към едно, както казваш. И един такъв да е придобил известност сред нас като Рая.

– Много си шантав – загуби интерес към историята Ник и насочи вниманието си към бутилката. – Абе, ти защо не си я отворил още?

– Ето, отварям я... Не знам защо хората толкова си падат по тоя рай. Като чета автентични описания от старо време, той е място със строга йерархия, много тоталитаризъм и прусашка дисциплина.

– Нещо като социализма и комунизма?

– По-лошо. Щото Сталин и нашият Тодор Живков са могли само в сънищата си да мечтаят за тая власт, съчетана с безжалостност, която има господарят на Рая.

– Айде, бе!

– В Стария завет се споменават само четири ангела. Там управител на Рая е Гавриил. По-късно се появяват херувимите и серафимите, които клечат край трона на Бога, натягат му се до премала и се молят. А нисшите, демек обикновените ангели, вършат всичко останало из Рая.

Ник погледна скришом нагоре: таванът си бе цял и не даваше признаци да се кани да рухне отгоре им.

– На какво ти прилича всичко това? На казарма, нали? Може и на районно управление на полицията. Сержантите шетат по улиците, офицерите въртят куйрук на директора, тоест на Господа...

– Стига, бе!

– Какво?

– Стига богохулства!

Коцето зяпна:

– Ти да не си станал вярващ?

– Ами. Ама това, дето го приказваш, си е чиста проба заяждане.

– С кого?

– С Оня горе.

– Глупости. По-скоро той е някъде встрани. Говоря ти за Паралелния свят.

– Не може ли с малко по-обикновени лафове?

– Ех, Ник... Уиски разбираш какво е, а паралелно ти е трудно да смелиш... Мисля, че чрез религията тия от Паралелния свят ни владеят.

– Слушай, ти да не си пил? – загрижено попита Ник.

– Нито глътка.

– Ами такава... да не би уволнението от полицията да те е разстроило?

– Не... Виж, Ник, много от необяснимите неща в науката добиват обяснение, ако приемем наличието на Паралелен свят.

– Лично аз смятам, че най-приемливото обяснение за този бълвоч дават в психиатрията. Клиентката ми е живо доказателство.

– Клиентка ли? – наостри уши Коцето.

– Глория Попова.

– Тя те е наела? – ахна той.

– За десет хиляди долара.

– Тъкмо толкова ми трябват на първо време!

– Не ги давам!

– Айде...

– Не си и помисляй! – предупреди строго Ник.

– Какво ще ти правиш?

– Ще ти ги държа на влог.

– Ти и влог? – шашна се Коцето.

– Браво, бе! Според теб развея прах ли съм?

– Започна ли вече разследване?

– Нищо не съм почнал. Ето на, стоя, гледам си чекчето и го браня от гадове като теб и Мария.

Коцето се замисли. Ник го загледа с благоговение и надежда, че ей сега от устата му, вместо бисер и маргарит, ще закапят сакрални тайни.

– Провери статистиката в полицията за изчезналите безследно през последните години. И колко от тях са деца. А! Срещни се непременно с Глория.

Мамка му... Чудото се отлагаше.

– След като говорих с кукуригу като тебе, остава да си разваля здравия ум и с луда като нея – въздъхна тежко Ник.

5.

В полицията още в коридора налетя на Колимечков. Естествено, като го видя, се разбърза.

– Малко информация?

– Тичам по задачи, Марлоу... Бързам!...

Той и тичане? На петия метър шкембето ще се срине на големите му пръсти.

– Много е важно.

– За теб!... Абе, имаш ли мобилен? Дай да звънна, че моя го забравих в кабинета.

Ник му го подаде с две кисели краставички в устата. Какво краставички – направо цианкалий...

– Ало, Весел!...

Дръпна се възпитано настрана, защото Колимечков зашепна. Зяпа тавана, през прозореца. Голяма грешка, защото по едно време полицаят се завъртя и Ник видя, че мобилният телефон виси на тлъстия му задник... Е, натика го с пет-шест долара сметка...

– Мерси!... Абе, виж там Тодоров...

И се измъкна, гадът му с гад!

Пред канцеларията на заместника му Ник предвидливо скри телефона и цигарите си, защото тоя пък бе голям муфтаджия.

– О, Ник! Здравсти, здрасти...

Обаче очите му търсят кутията с цигари.

– Отказах ги – профилактично предупреди Ник. – Искам малко информация за случая Глория Попова.

– Да не си захапал случая?

– Проучвам...

– Ей, голяма пара ще удариш! А пък ние ти вършим черната работа.

– Едва ли. От луд пари...

– Абе, луда... Що, да не бачкаш за идеята? Знам те аз, знам те! Една цигара?

Обаче Ник бе нащрек:

– Отказах ги.

– Ти? Хм... Не съм в течение. Шефът пое нещата, защото имало голям обществен интерес към случая.

Вягър! Пука му на Колимечков за електората! Надушил е

паричките.

– Е, не вярвам да е тичал по улиците.

– Възложи го на някой...

Сега ще му отпери въпроса за цигарите!

– Да имаш една цигара?

– Казах ти: отказах ги.

Той се сконфузи и загуби интерес към Ник.

– Мразя непушачите... Абе, тичай при Стоянов!

С това трябваше да започне, ама пусти гръцки мурафети... Тръгна по стълбите за таванските стаи.

Стоянов бе заринат с книжа като бивол с кал.

– Мини следобед! – опита се той да го отпрати.

– Абе, как следобед! Ти луд ли си?

– Виж – жално изписка Стоян. – Три убийства, девет кражби, две изнасилвания...

– Сериозно?

– И още как!

– Ти си засипан с работа – съчувствено рече Ник. – Една цигара?

В този момент от вратата надникна Тодоров.

– Стояне, виж помогни на Ник... А, ти си имал цигари? Мерси!

И си взе две, мръсникът!

Стоян блъсна купчината папки встрани и запуши с кеф.

– „Марлборо“? Живот си живеете вие, частниците... Какво те тегли към полицията?

– Глория Попова.

– Много шантава история – с неудоволствие отбеляза той.

– Ами ние частниците, сме точно по тия истории.

– Аз започнах разследването, а го завърши шефа.

– Значи той я натика в лудницата?

– Той. Ама тя си е затам. Ще видиш.

– Защо?

– Скъсахме по два чифта обувки да обикаляме града. А що бензин, що телефони... Отначало й вярвахме. И как! Обаче като започна блънването за Торбалан... Представяш ли си: чантата била вход за друг свят! И ония оттам редовно си крадяли деца от нас, за да ги правят ангелчета...

– Колко деца има изчезнали безследно за тази година? – прекъсна го Ник.

– До случая бяха седем.

– А миналата година?

– Единайсет. По-миналата – девет.

– За страната?

– Ежегодно около четиридесет.

– Колко от тях са на възраст около пет години?

– Между двадесет и пет и тридесет.

– И до какво стигнахте?

– Честно казано – доникъде. Описанието на клошаря бе толкова стандартно, че по него може да се арестува всеки втори възрастен мъж. Мисля, че го е убила.

– Мотив? – погледна го внимателно Ник.

– Последното й гадже искало да имат свое дете.

– И затова да убие? – възмути се Ник.

– Абе, луда! – угаси фаса си Стоян. – Що да не го направи?

– Май вие сте още по-луди.

– Е, затова я тикнах в лудницата. Щото няма доказателства. Идват избори, как шефът ще остави наразрешен такъв случай.

– Голяма работа сте – поклати глава Ник. – Още една цигара?

В лудницата го посрещнаха като дългоочакван пациент. Пардон – гост. Госпожица Нери бе осигурила разрешение, пропуск, придружител. Ако бе намекнал, сигурно и бутилка уиски щеше да го чака на портала.

По коридорите бе толкова чисто и светло, че чак му се прииска да се настани тук. Още повече като влезе в килията или стаята на Глория. „Мале – ужаси се от себе си Ник. – Да не е заразно?“ Обаче като видя и мацката, си рече „Дано да е заразно!“

Голямо парче бе тая Глория. Руса, синеока. С гъста лъвска грива и бяла алабастрова кожа. А какви крака! Какви гърди!...

„Ей, четири часа не съм пипал Мария и ще стана за резил“ – опита се да се укроти Ник.

– Здравейте, господин Шишманов.

Ромон на планински ручей! Звън на разцъфнали лалета!

– За клиентите си съм само Ник, госпожице.

Вятър – така обичаше да му казват господин...

– Здравейте, Ник – послушно кимна тя.

– Може ли такава... на ти?

– Може, Ник.

Мале, ами ако въпросът е друг, а пък отговорът – същия?... Ник се опипа по бедрото през джоба, тръсна глава и се изкашля делово:

– Ами да започваме, госпожице.

- За сътрудниците си и близките си съм Глория.
Ник почти се олюля.
- Добре, Глория.
- Какво ви интересува? – делово попита тя.
- Има едни бели петна...
- Мисля, че всичко е едно бяло петно. За вас. И сигурно не вярвате на цялата тая история.
- Аз... Аз имам богата практика, Глория. Виждал съм много неща.
- Рая виждали ли сте? – тъжно поклати глава красивата жена.
- Едва ли съм за там. Аз съм голям грешник, Глория.
- След като го видях, аз не искам да ходя там.
- Видя?
- Нери ми каза, че си запознат добре със случая.
- Да – неохотно призна Ник. – Но искам да чуя всичко от теб.
- Искам да ми вярваш, Ник. Инак да ти е халал капарото.
- Не искам пари даром – възпротиви се Ник.
- После сам се учуди на себе си: „Бре! Аз съм бил голяма работа!“
- Всичко е едно към едно, Ник. Той натика Дани в чантата си и дръпна ципа. И тръгна бавно и равно, сякаш бе пуснал в нея носна кърпичка.
- Такова... Дани дърпаше ли се?
- Не. Той има едни очи... Шемет те обхваща, светът се завърта пред теб. Върти се, върти се... Той говори благо, гледа те втренчено. Обзема те блаженство, леност, спокойствие... Аз го изпитах на гърба си.
- А колко тежеше Дани?
- Двайсет килограма.
- Спомена, че старецът е дребен.
- Много дребен.
- И носеше чантата... как каза – равно?
- Да. Щото той вече не беше в чантата.
- Хм... Как така – не беше вече в чантата?
- Тя е като тунел. Той го пуска – и Дани вече е в другия свят.
- Уф. Малко е сложно за мен.
- Глория отпусна ръце отчаяна.
- Но аз ще се постарая – стресна се той. – Разказвай.
- Когато слязох, него го нямаше на улицата. Обиколих с колата. Бе потънал вдън земя. И мисля, че Торбалан го умее това – да потъва в земята. Тоест, да минава в своя свят, когато е застрашен.

– Глория, как да ти кажа...

– Не можеш да го възприемеш – отчаяно закърши ръце тя. – Добре, аз ще разказвам, а ти си прави изводите. Той не тичаше. Вървеше бавно. Най-много след три минути аз вече бях на колата и обикалях. Не го застигнах никъде.

– Може да е влязъл в някой вход.

– Полицията разпитва първите дни като бясна. Някой щеше да се обади.

– Мда... Логично. Разкажи за срещата си с него.

– Полицаяте ровиха първите два дни. Те имат теория: не намерят ли следи първите двадесет и четири часа, направо отписват случая. Е, за мен се постараха четиридесет и осем...

Ясно. Ръката на Колимечков е била смазана.

– После намалиха състава и аз организирах собствено търсене. Платих на двадесет човека да обикалят града и околностите. Смея да твърдя, че те си свършиха съвместно работата. Един от тях ми предаде, че такъв старец с голяма чанта е виждан край гимнастическия салон. Два дни се навъртах там. Видях го...

Ник я погледна внимателно. Лицето ѝ гореше, очите гледаха вгълбено. „Не, не лъже“ – подсказа му интуицията.

– По-скоро нещо отвътре ми извика „Този е!“ Беше пред входа. Дали чакаше някого? Не. Няваше вид на чакащ. Просто стоеше – безлично старче с бели коси, почти без косми по лицето, добродушно и безпомощно такова... На рамото му на дълга презрамка висеше голяма чанта. Хванах го за ръката, обърнах го към мен и извиках: „Ти, нали?... Къде е Дани?“

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя вдигна белите си тънки ръце, притисна пръсти към пълните си устни.

– Той дори не трепна. Погледна ме в очите. Краката ми се подкосиха. Не, не ми прилоша. Просто ми стана... Не знам какво ми стана. Просто спокойно, умиротворено... „Дани... Къде е Дани?“ – попитах умолително. Той се усмихна и рече благо: „В рая“. За секунда дойдох на себе си – държах се за ръката му, приличах на жена със световъртеж. Просто подпряла се доверчиво на ръката на добрия старец. „Мъртъв ли е?“ – изохках. И пак потънах в очите му – те се въртяха като калейдоскоп. „Не. Той е ангел. По-точно ще бъде обучен за ангел и един ден ще стои до дясното коляно на Бога.“

Глория извади от джоба си кърпичка и избърса очите си.

– Е, тогава... Имах чувството, че излязох от дълбоко гмуркане във

вода. Разкрячих се и се развихах. Какво ли? Не помня. Основно „Върни ми Дани!“... Той се огледа, даже не бе смутен. И ми нахлупи чантата...

Тя млъкна. Мълча дълго.

– Видях го.

– Дани?

– Не. Рая. Наистина е красиво. Мирно. Тихо. И има ангели – петшест годишни деца.

– Глория – започна Ник.

– Да. На възрастта на Дани. Летяха над зелените поляни и лимоновите горички и пееха псалми.

– Как летяха?

– С крила. Бели лебедови крила. Като в картините в храмовете. Но не изглеждаха щастливи.

Ник се раздвижи, изкашля се.

– Да. Знам, че не ми вярваш. Но така беше. Това виждах. Беше ми леко. В същото време имах усещания и от другия, нашия свят.

– Какви?

– Той ме натискаше трескаво, бързаше да ме вкара в чантата. Но не ставаше... Беше тясно за раменете, после ханша ми... После изведнъж стана нещо като трус. Раят изчезна. Бях седнала, виеше ми се свят. От гимнастическата зала излязоха група спортисти.

– И?

– Помогнаха ми да стана.

– А старецът?

– Нямаше и следа от него. Единият от младежите после с триста колебания си спомни, че май е видял някаква чанта край мен.

– Аха.

– Като излезли от вратата на залата. Ама другите отрекоха.

– А ти?

– Аз не видях нищо.

– Глория... дали всичко това...

– Не, Ник, не е сън. Не е измислица. Така беше.

6.

Ник раздаде по петарка на циганчетата. След десетина секунди радостна гълчава те млъкнаха, вперили очи към вдигнатата му ръка. Там като знаме величествено се вееше сто доларова банкнота.

– Ай, бате, какво трябва да направим?...

– Витрина ли да чупим?... Или на някой колата да надраскаме?...

Ник я сгъна внимателно и я мушна в горното джобче на копринената си риза така, че да се вижда.

– Дреболия.

– Какво бе, бате?... Курва ли ти трябва?

Последното бе като ритник в слабините му. Сети се за Мария и се разбърза.

– Искам да ми намерите един дядо.

– Е, само дядки да искаш – започна едно, но другите бяха разбрали, че работата няма да е толкова лесна и му изштъкаха.

– Дребен... много дребен. Е, като тоя – Ник посочи едно цигане. – Много бял, като че не е стоял на слънце. И косата му бяла. Пък носи голяма чанта на рамото си.

– Туй ли е? – развряка се роякът от мръсни перчемии и бели зъби.

– Това.

Разхвърчаха се. Остана само едно – Васко. Понечи да хукне, но Ник го спря.

– Какво има?

– Май се сещам за едно дядо...

– Къде го видя?

– Върти се около детската градина във Военния квартал.

Ник поглади ръбчето на стоте долара и кимна:

– Тичай.

Седна в сянката на близкото кафене и изхъмка. Глория го бе открила пред гимнастическия салон. Васко – във военния квартал. Каква бе връзката?... Сервитърката прекъсна мислите му. И ако не бе младичка и с дълги крака, щеше да й даде да разбере... Поръча сода и кафе и я отпрати с гладен поглед – беше в бяла поличка, изпод която прозираха прашките й. Той се облиза и още малко да изпусне нишката на мисълта си. С усилие на волята, използвано обикновено когато щангистът вдига половин тон, той успя да си дръпне погледа и се върна към работата. И

така, защо там?... А не пред залата на шангистите? Представи си шангист с крилца да хвърка из кафенето и се ухили.

Сервитьорката помисли, че се усмихва на нея и задвижи всичко по себе си. О, тя била дъ бест и отпред!... В същото време усети, че ако умът му остане при нея, ще изгърве нещо много важно и притвори очи. В резултат усещането за жена проби в ноздрите... Той грабна кафето и почти завря носа си в чашата. Момичето се отдалечи доволно, че го е развълнувало. „Абе, ще ти видя аз сметката, ами...“ – закани се Ник. Какво? Какво се въртеше във въздуха и се канеше да се стовари на главата му като ябълката върху горкия Нютон?

Дойде първото цигане. Видяло на пазара... Качи го в колата и отпраща. Мале! Там бе пълно с белокози старци с големи чанти. Някои даже и с две. Ник сви устни за разочарование на „хрътката“ си и се върна в кафенето.

Докъде бе стигнал?... Содата се бе стоплила, кафето... Най-гадното бе, че улови погледа на сервитьорката – и тя се бе захласнала в стоте долара. Определено си мислеше, че е красив поне колкото хиляда доларова банкнота и направо се обиди на това кривокрако грозно девойче... Отдаде се на мислите си. Обаче те едни... Мария... някаква чука с точета по тротоара... Мария... абе, кобила... Мария... Мале, какво парче минава по пешеходната пътека... Мария... Опа, една седна на другата маса... Мария...

Дойде друго цигане: дядото кибичел в градската градина. С облекчение се метна на колата. И там бе пълно със скучаещи дядковци. Обиколи алеите и за голямо разочарование на цигането, се върна пак на кафето.

Нямаше вече мадами, сервитьорката бе грозна и кривокрака... такаа. Съсредоточи се. Бе стигнал до... Защо се навърта в квартала на военните и край гимнастическата зала? Какво е общото между тях? В същото време пак си представи с крилца на рамената 130-килограмовия хипопотам Иван Славов – републикански шампион по вдигане на тежести... И се плесна по челото!

Сервитьорката веднага дотърча със сметката. Той ядосан я отпрати.

Ами да – представи си ангелите да са дебелици като Иван Славов! Какви крила трябва да им окачат? А военните... Военните бяха предимно танкисти, най-голямото поделение тук бе танковата бригада! Ето! Ето връзката.

В този момент дотърча Васко.

– Бате, пред конната база...

7.

Беше невзрачно старче – дребно, почти джудже, с два-три небръснати от седмица косъма на върха на брадата и тесни раменца. Ходеше прегърбен и гледаше все в земята. Минаваш край него и заминаваш. След десет метра те спират и те карат да го опишеш – абсурд! Ако с нещо можеше да се запомни, това може би бе чантата – голяма за него, безцветна, но с особена форма. Приличаше на едновременешните коледарски торби.

Седеше на пейка пред конната база. Приличаше на уморен от работа и слънцето човек, намерил пристан под сянката на големите кестени. Нищо не го интересуваше. Просто си стоеше.

Цигането Васко нетърпеливо пристъпваше до колата. Ник прецени, че може да го демаскира и с голямо прискърбие се раздели със зелената красива банкнота. Единственото успокоение бе, че сто нейни посестри-ми бяха на пистата за засилване за скок в джоба му.

След около петнайсет минути от базата излезе тумба хлапета от различен калибър – от сукалчета до вече мераклии с пъпчасала мусурка.

Старчето излезе от нирваната си изведнъж. Стана и тръгна след тях – спокойно, бавно.

Ник подкара подире им.

Децата се хилеха, закачаха.

Без видимо да бърза или забавя ход старецът държеше постоянна дистанция от тях.

На кръстовището в другия край на базата светофарът го спря. Той се огледа неспокойно, извърна се и погледът му – благ, кротък – мина през Ник и колата.

Все така равно настигна тайфата и се залепи пак за тях.

На второто кръстовище също уцели червен светофар. Той се извърна. За миг спря поглед на колата и без да изчака зелено, мина наляво.

Ник пусна няколко коли пред себе си и също зави. Стори му се че мярна дребната фигурка напред. Даде газ.

Нищо.

Спусна се бързо в пресечките. Старчето се бе изпарило като кебапче на циганска софра.

Ник удари кормилото ядосан и спря. Изпсува, ама не му олекна.

Такаа. Дай да помислим. Значи конната база и гимнастическата

зала. Плюс квартала на военните... Какво може да се направи?

Трябваше да бъде един ход напред. Ако в цялата каша имаше и един процент истина и това бе Торбалан от приказките, нямаше да стане със следене. Поне не по този начин.

И така, какво искаше тоя мурук? Дете. Пет-шестгодишно, което да става за жокей, гимнастик или танкист. В краен случай – и за ангел. Господи, каква бъркотия! Торбалан, ангели, рай... „И аз съм за лудница“ – мрачно констатира Ник. Та така... Изведнъж му светна. Гениалните мисли наистина идват като светкавици и ако не ти счупят главата, вършат работа. Детето! Където е детето, там ще дойде и Торбалан!

Ник пришпори колата към кантората. Мария тъкмо бе пуснала телевизора.

– Бързо!

– А, не! – извика тя и си събу чехлите.

– Какво?

– Не искам.

Обаче си свали часовника.

– Какво, глупачке?

– Знаеш... За днес стига.

И разкопча първото копче на блузата си.

– Абе, я се обличай и обувай, че работа ни чака!

Мария зяпна.

– Работа? По това време?

– Какво му е на времето? Трябва да се работи – инак откъде пари за тико!...

8.

В осем вечерта, когато истинските мъже вече привършваха с ракията и салатката и с надежда поглеждаха към хладилника за студената бира, Мария звънна на треньора на гимнастиците. Представи се за журналистка от столицата, която прави филм за малки деца-спортисти. Дали има при него шестгодишни момченца? Она забрави неприязънта си и отговори, че повечето са седемгодишни... Не, трябвало да са пет-шестгодишни... Има, естествено, талантите в гимнастиката започват рано. Е, тренират по-малко от другите...

– Колко са? – запита Мария с лошо предчувствие.

Ами ако са десетина? Отиде ѝ вечерта!

– Двама.

– Трябва ни дете, за предпочитане скандинавски тип.

Она Шаро нямаше обаче прадстава какво се има предвид под скандинавско.

– Всички – вика – са българчета!

– Не ме разбрахте, господине. Имам предвид да е много рус.

– Аа... Има, има! Едното е такова. Другото е цигане от квартала.

– Ромче – поправи го авторитетно Мария. – Къде живее?

– Абе ромчетата къде живеят?... Де да знам... Сигурно в циганската махала...

– Не, интересува ме русият ви възпитаник.

– Иван Георгиев.

– Бихте ли ми казали къде живее?

– Не знам... Бащата е сержант... Значи във военния квартал.

– Ще бъде ли удобно да дойдем утре за снимки в залата?

Остави го с мечти за прожектори и камери. Сигурно не е кусал бирата...

Второто обаждане бе до треньора на жокееите. Той бе много дръпнат и дори телевизията не го умилостиви. С хиляда ченгела успя да извади от устата му, че с деца на такава възраст не работят.

Мария „гръмна“ напосоки.

– Днес минах край базата и видях малко дете. Едно такова русо...

Она помълча, главата му сигурно щеше да гръмне от мислене и по едно време май се плясна по главата, защото се чу нещо като удар по конска задница.

– А, това тебе да е детето на Васил.

– Кой е тоя Васил?

– Наш състезател. Васил Попов.

Мария му се извини и затвори.

– Сега военните ли са наред? – въздъхна тя.

Ник се почеса по брадата. Доколкото знаеше, във Военния квартал живееха поне пет хиляди души. Всички бяха млади и дребни, а половината от децата – руси. Поне няколкостотин бяха момченца на пет-шест години.

– Мисля, че трябва да се появи при гимнастиците. Затова аз ще отида там, а ти пред конната база.

9.

Ник се бе скрил в един от блоковете срещу гимнастическата зала. Кибичеше на площадката между третия и четвъртия етаж и гледаше през прозореца.

Някъде към дванайсет старчето изникна като от нищото. Ей така – нямаше никой; изведнъж се материализира под липата пред блока. Малък, кротък, неземеен в своята благодост... Стоеше и си гледкаше. Единственото, което го идентифицираше, бе голямата сива чанта на рамото му.

Няколко минути след това от залата излязоха децата. Вървяха накуп, боричкаха се и писукаха като врабчета. Хоп... едно започна да изостава. Онова, русото. Иван Георгиев. Спря. Обърна се на ръба на тротоара с лице към блока. Изчака да мине жълт форд и бавно тръгна да пресича улицата.

Дядката бе застанал на края на плочките и го гледаше унесено.

Всичкият ток на АЕЦ-Козлодуй се стовари върху Ник и той се юрна стремглаво по стълбите. Когато след секунди бе долу, там нямаше нито старец, нито дете. Празна улица. Гола улица.

Скочи в храстите вдясно – нищо. После вляво. Там имаше двайсетина квадрата открито място.

Бяха там. Чантата бе отворена и на тревата. Детето тъкмо вдигаше второто си краче да влезе в нея.

– Нее! – изрева Ник.

Видя го как потъва като с асансьор надолу.

Ник извади огромния колт от колана си.

Старчето се обърна спокойно към него. За миг щеше да потъне в сините му добри очи, с усилие отмести погледа си към краката му. От малата изчезна тутакси.

Бе вдигнал единия си крак, обут в сандал, към ръба на чантата.

– Не си и помисляй – предупреди Ник.

Старчето послушно върна крака си на тревата.

– Къде е Иван?

– Няма Иван.

Благ, равен глас.

– Извади го от чантата.

Гледаше го замечтано. Ник с усилие върна погледа си надолу.

– Не може. Това, което е влязло тук, не може да се върне.

– Трябва да може – заинати се Ник.

– Н-не.

– Обърни чантата.

Старчето с готовност я вдигна, обърна я с отвора надолу и я изтупа.

Нищо.

– Къде е момчето? – преглътна шумно Ник.

– На добро място – поклати глава старецът. – Искаш ли да го видиш?... Надникни в чантата.

И той направи крачка към детектива.

– Не мърдай! – предупреди Ник.

– Нали искаш да го видиш?

– Къде го скри?

– Казах ти – на добро място. Вие му викате Рая.

– Глупости.

– Да – кимна старчето. Не е Рая. Там животът за нас е едно безкрайно слугуване. Аз изкарах шестдесет и две години. „Свърши това!“ – хвърчиш. „Сега направи това“ – хвърк... „Донеси еди-какво си“ – пак литваш... „Попей ми!“ – пея, а ми се плаче...

– За какво? – преглътна пак Ник.

– За хляб. Много обичам хляб. Там има само мед и масло... И нектари с много витамини.

– Кой си ти? – ядоса се Ник.

– Не помня. Взели са ме много малък.

Луд! По-луд от Глория!

– Кой те е взел, бе?

– Предишният пенсиониран ангел или както във вашия свят го наричат – Торбалан.

Ник се поотпусна.

– Ти досега в коя лудница беше?

Старчето трепна, погледна го внимателно и направи крачка към него.

– Да... Много хубаво го нарече. Лудница. Рая е една лудница. Цялото ти съществуване е един невъобразим ужас, а когато вече паднеш и не можеш да слугуваш, пращат те, откъдето са те взели. С голяма торба, за да снабдяваш света на господарите с крехка плът.

– Слушай, почва да ми омръзва... – започна Ник и отпусна цевта на пистолета надолу.

– А аз съм уморен. Много уморен.

– Ами тогава да вървим – сговорчиво предложи детективът.

– Къде? – сепна се старчето и направи две крачки.

– В полицията.

– Защо?

И ококорчи едни такива честни, доверчиви очички. И в същия момент с невероятна за белите си коси бързина вдигна чантата и замахна да я захлупи на главата на Ник

Японците казват, че за да се автоматизира едно движение, трябва да си го правил един милион пъти. Ник бе натискал спусъка на тренировки и стрелби долу-горе толкова.

Куршумът се заби на един пръст под гръкляна на старчето. То се люшна назад, направи две крачки и падна по гръб.

Чантата се търколи няколко пъти и спря току под клончетата на млад бор.

10.

- Лежаха потни и отмаляли на спалнята.
- Аутопсията показва странни неща. Само мед и мляко в червата му.
- И знаеш ли, има едни резки на плещите си.
- Какви? – измърка Мария.
 - Като че са му били присадени крила.
 - Глупости, Ник. А торбата?
 - Видях като вкара детето в нея. После изчезна. Все едно, че никога не я е имало... Още малко Колимечков и мен да вкара в лудницата. Добре, че Глория го разпозна.
 - И?
 - Писаха го луд и приключиха случая.
- Ник помълча и продължи:
- Преди шесдесет и две години са изчезнали три деца. Намерих им снимките. Има един Кирчо. Бил е на четири годинки.
 - Е, и? – озадачи се Мария.
 - Много прилича на стареца.
 - Глупости.
 - И в полицията така ми казаха. – въздъхна Ник.
- Мария се завъртя, сложи брадичка на голите му гърди и измяука:
- А десетте бона?
 - Какво? – промърмори той.
 - Знаеш ли, съгласна съм и на тико.
 - Няма да стане – внезапно охладня Ник.
 - Защо?
 - Така... Краката ти са дълги, ще ти е трудно.
 - Проучих – седалката може да се мести.
 - Не!
 - Ник! – с лошо предчувствие извика Мария.
 - Не се сърди. Такова... парите ги дадох на Коцето. Ще наема един голям учен.
 - Учен ли? – ахна тя.
 - Да. От Тринидад и Тобаго.
 - А, не!... Край!
 - Хей, къде тръгна гола?...

КРАЙ

© 2004 Андрея Илиев

Източник: <http://www.shadowdance.info> (през <http://sfbg.us>)

Редакция: Mandor, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/719>]